

РЕШЕНИЕ

№ 11242

гр. София, 23.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав, в публично заседание на 11.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **12119** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по жалба на Д. Т. ЛНЧ [ЕГН], гражданин на И., [дата на раждане] , подадена чрез адв. Д. Р., съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 2, офис 226, Ф. „Център за правна помощ – Глас в Б.“, срещу Решение № 5290/28.10.2025 г., издадено от Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на Д. Т..

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Сочи се административният орган е нарушил разпоредбите на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ и чл. 35 от АПК, тъй като в оспореното решение не са обсъдени и анализирани всички факти и обстоятелства, чрез които да бъде установена обективната истина, но които са от съществено значение, за да се прецени необходимостта от предоставяне на исканата закрила на оспорващия. Твърди се, че самоличността, с която е регистриран Д. Т., е снета още през 2019 г. и липсата на доказателства, в това число и документи за самоличност на оспорващия, по никакъв начин не може да се тълкува във вреда на лицето, което е възприето като основен принцип в бежанското право. Посочва се, че фактът, че търсещият закрила не споделя да е бил преследван в страната си на произход поради промяна на религиозната си принадлежност, е напълно логичен с оглед на обстоятелството, че същият я е променил, след като е напуснал И.. Смисълът на бежанското право е в неговия превантивен характер, като целта му е защита срещу бъдещо фактическо преследване, както и

нормата на чл. 8, ал. 6 от ЗУБ въвежда принципа, че опасения от преследване може да се основават на събития, настъпили след като чужденецът е напуснал държавата си на произход.

В този смисъл се твърди, че в оспореното решение липсва релевантен анализ на положението на апостатите (лицата, променили религиозната си принадлежност) в контекста на приложимото право в И. и общественно-политическата реалност в И., в която държава намира приложение шериатското право, според което промяната в религията от ислям в друга такава е наказуема със смъртно наказание. Лоялността към режима и религиозната принадлежност в И. играят важна роля в много области в живота, т.е. до голяма степен определят достъпа до образование, работа, политически позиции, заеми и т.н. Въпреки че християнството е признато като официална религия в конституцията на И., много от законите в страната са базирани на шиитската традиция, в тази връзка държавата припознава като християни само гражданите, които са от арменски или асирийски произход или онези, които могат да докажат, че семействата им са практикували християнството преди 1979 г., държавата не припознава евангелистите като християни, същевременно законодателството на И. забранява на мюсюлманите да приемат друга религия.

Според британското министерство на вътрешните работи съществува сериозен риск от преследване за приелите християнството и тяхното връщане в И. би застрашило сериозно живота и здравето им. Оспорва се изводът на административния орган, че липсват основанията за закрила по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ и по-конкретно наличие на реален риск от смъртно наказание или екзекуция, изтезани или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, предвид наличната информация за предвиденото смъртно наказание спрямо лицата, приели християнството в И.. Искане се от съда да отмени оспореното решение и да върне преписката на административния орган с указания да бъде извършено цялостно, всестранно и пълно изследване на твърденията и обстоятелствата, залегнали в бежанската история на Д. Т. и по-задълбочен анализ на актуалната обстановка в държавата му на произход - И..

В съдебно заседание, оспорващият, лично и в присъствие на преводач, както и чрез процесуалния си представител адв. И., поддържа жалбата по изложените в същата съображения. Посочва се, че от задължителното за държавите-членки ръководство на Европейската агенция в областта на убежището е видно, че лицата, променили религията си, реално са изправени пред заплаха от смъртно наказание, което се равнява на екзекуция по смисъла на чл. 8 от ЗУБ, преследване по религиозен признак по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Излагат се съображения, че следва да се има предвид в конкретния случай и генерално променената обстановка в И., ноторно известна.

Ответникът Председателят на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, в съдебно заседание, чрез процесуалния си представител по пълномощие надлежно упълномощен юрисконсулт, оспорва жалбата и излага доводи за законосъобразност на обжалвания административен акт. Сочи се, че в производствата по разглеждане на негови три последователни молби за закрила същият допълва вече разгледаната му бежанска история и изгражда нова такава, в която фактите и обстоятелствата са в противовес с представените вече такива. Действията по смяна на религията си той предприема едва след три отказа по предходните си молби за закрила, което доказва, че същият, не само че не е бил принуден да напусне страната си поради тези новозаявени обстоятелства, но и може да се направи мотивирано заключение, че тези си действия е извършил само за целите на производството по реда на ЗУБ и в частност с цел получаване закрила в страната, поради икономически съображения и стремеж към по-добър живот в страна, която е членка на ЕС. Моли да се потвърди оспореното решение на Председателя на ДАБ.

СПП, редовна призована, не изпраща представител в производството и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано по последваща молба на Д. Т. за предоставяне на международна закрила до Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет с вх. № ПМЗ-ВР-2302 от 11.08.2025 г. в Регистрационно - приемателен център - [населено място] (РПЦ - [населено място]). Личните данни на молителя са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, съгласно която търсещото закрила лице се индивидуализира с имената Д. Т., гражданин на И., [дата на раждане] в [населено място], И., неженен, етническа принадлежност персиец, религия мюсюлманин сунит, със средно образование, търговец по професия, в приложение към регистрационния лист са посочени имената на бащата, майката, братята и сестрите на търсещия закрила. Съставена е Е. дактилоскопна карта. Чуждият гражданин е информиран за процедурата, която ще бъде следвана, за неговите права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията му или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС. Запознат е с информацията за обработване на личните данни на чужденци, търсещи международна закрила. П. е декларация за съгласие за събиране на информация.

На 18.08.2025 г. с Д. Т. е проведено интервю, в присъствие на преводач, в което чуждият гражданин заявява, че няма лични документи, тъй като много бързо е трябвало да напусне И. и не е взел документи със себе си. Заявява, че е напуснал държавата си на произход през месец ноември-декември 2018 г. нелегално за Турция. Съобщава, че се е установил да живее в [населено място] за период от един месец и че не е подал молба за закрила в страната. Отбелязва, че не е работил и че не е имал проблеми с гражданите и властите на страната. Твърди, че целта му е била да стигне до някоя от държавите в Европа, като за него е нямало никакво значение в коя страна ще се установи и ще подаде молба за закрила. Трафикантът, на който е платил да го преведе нелегално, му е казал, че може да стигне до А.. Посочва, че се е качил на автобус, с който транзитно е преминал от Турция през територията на Република Б., стигнал е до [населено място], Румъния, където се е качил на друг автобус с намерение да продължи към столицата Б., но е бил заловен от румънските власти и върнат в страната ни. Пояснява, че е пътувал с осигурен от трафиканта фалшив паспорт с фалшиви имена на гражданин на Л., с който е преминал през турско-българската и българо-румънската граница.

Посочва, че в Румъния легално със студентски визи пребивават три от сестрите му и двама от братята му. Обяснява, че двама от тях са студенти по медицина и че другите трима са пристигнали в страната преди една година и сега учат румънски език с намерение по-късно да изучават медицина. Споделя, че в Румъния имат далечен роднина, който живее в страната от тридесет години и той помага на братята и сестрите му. Отбелязва, че те не искат да се върнат в И. и че, когато завършат образованието си, желаят да продължат да живеят и работят в Румъния. Добавя, че е подал молба за закрила в Германия, успял е да стигне до там, но са го върнали. В Република Б. е подал общо четири молби, като на всички предходни е получил решения за отказ от предоставянето на международна закрила. В хода на интервюто от 18.08.2025 г. Д. Т. заявява, че след задържането си от румънските власти през 2018 г. е бил върнат в Република Б., където е подал първата си молба за международна закрила и че е напуснал страната нелегално с помощта на трафикант за С., защото е получил решение за отказ.

Съобщава, че се е установил в [населено място] за около две години и половина и че не е подал молба за закрила пред сръбските власти, но те са му издали документ, с който да се движи легално в страната и са го настанили в лагер за бежанци. Твърди, че е научил сръбски език и че е намерил добре платена работа, но нещата са се променили през 2020-2021 г., когато в страната са дошли много бежанци и е започнала пандемията от корона вирус, поради което заплатата му е

намаляла и той е решил да напусне С.. Посочва, че през месец април 2022 г. се е качил на товарен автомобил, с който е стигнал до Германия и че там е подал втората си молба за международна закрила, предал се е на властите в Германия сам, дали са му карта, настанен е в център, след което е получил решение да бъде върнат в Б., което е осъществено през октомври 2022 г., след което е подал две последващи молби за закрила, на които е получил решения за недопустимост. Настоящата молба за закрила е четвъртата поредна. Д. Т. разказва, че е роден и живял в [населено място], който е четвъртият по големина град в И..

Заявява, че има завършено средно образование и че е работил в супермаркета на своя брат до месец май-юни 2018 г. Съобщава, че е постъпил на задължителна военна служба в сухопътни войски в [населено място] с чин редник и че през март-април 2014 г., четири месеца преди да бъде уволнен, е дезертирал, защото не е искал да изпълни заповед на своя командир да търси пехотни мини с останалите войници от ротата му на ирако-иранската граница. Твърди, че за целта е взел отпуск за няколко дни, след което не се е върнал в поделението, като по-късно е търсен от военните в дома му и чрез писма на адреса му, за да отслужи оставащите месеци до уволнението си, но отново не се е явил. Посочва, че през деня е живял в къщата със семейството си и че през нощта е преспивал при приятели, за да не бъде намерен при евентуално издирване от военните. Така е живял пет, шест години. Роден е и е живял винаги в [населено място].

Няма конкретна професия, работел е в супермаркет, който е на брат му – зареждал щандовете, чистел и работел на касата, получавал е около 300-350 евро, в магазина е работел преди и след отбиване на военната му служба до месец май-юни 2018 г. Брат му е затворил магазина преди около година и половина, голяма част от семейството му е заминало за Румъния, няма кой да работи, покупателната способност на хората в [населено място] и навсякъде в И. е намаляла. Майка му и баща му, един брат (който е имал магазин) и една сестра са останали в И., нямат постоянна работа, намират някакви начини за препитание, родителите му са възрастни, те са пенсионери и получават пенсия, баща му е бил учител, майка му не е работила, учителите са държавни служители в И.. Изтъква, че баща му и майка му живеят спокойно, защото никой в И. не ги притеснява. Добавя, че брат му и сестра му също нямат никакви проблеми в държавата им на произход.

Пояснява, че по етнос е ачоми и че това е малобройна народностна група от три-четири милиона, живееща в южната част на И., главно в [населено място] и област Фарс. Обяснява, че по религия ачомите са мюсюлмани сунити. Споделя, че се е родил като мюсюлманин, тъй като това е официалната държавна религия и че до 12-13 годишна възраст е посещавал религиозни служби в джамии с баща си, но никога не се е усещал като мюсюлманин. Отбелязва, че негови приятели етнически персийци християни по рождение са му разказвали за религията им и че от интернет е научил много за християнството. Добавя, че не е сменил религията си в И., но докато е живял там е прочел Б. и други книги за християнството, които е купил тайно от книжарницата с помощта на приятелите си. Допълва, че се е страхувал от властите, защото е чел Б., тъй като в родината му няма свободен живот и обществото няма никаква закрила от държавата. Разказва, че, докато е живял в С., е приел чисто духовно християнството за своя нова религия и че официално ритуалът по покръстването му се е състоял през месец октомври - ноември 2024 г. в Република Б..

Отбелязва, че в С. подробно се е запознал с новата си религия и че е посещавал домашни протестантски църкви, където е срещнал господин А. Дини, който също е протестант. Изтъква, че именно този господин го е запознал основното с протестантската деноминация на християнството. Споделя, че, след като е бил върнат от Германия в Република Б., е започнал да посещава два пъти в седмицата църквата на господин А. Дини и че там слуша проповеди и се моли с другите граждани. Добавя, че има приятели българи и чужденци в общността и че в

църквата в [населено място] се е състояло неговото кръщение, на което са присъствали много свидетели. Допълва, че не е бил кръстен по-рано, тъй като в С. е посещавал само домашни църкви, а в Република Б. е открил институция с реална църковна сграда, която посещава от месец март 2024 г. Заявява, че никога не се е усещал като мюсюлманин, това е официалната държавна религия и всички са принудени да я изповядват, както и, че човек, приемайки християнството, започва един нов живот.

Когато виждаш, че хората около теб са изпълнени с доброта и милосърдие, се стремиш да станеш като тях. Запознал се е подробно с религията в С. и Германия, християнството е изпълнено с доброта и милосърдие, знае за И. Х., който е разпънат на кръст и е умрял в името на човечеството, което е достатъчно, за да накара човек да се обърне към тази религия.

В интервюто от 18.08.2025 г. Д. Т. заявява, че не е имал лични етнически и религиозни проблеми в И.. Съобщава, че веднъж е бил задържан от полицията за даване на показания по случай с пиян клиент в магазина, в който е работил и че не е арестуван, съден и осъждан в родината си. Твърди, че не е бил член на политически партии и организации, нито на въоръжени формирования, групировки и религиозни секти. Посочва, че не е бил преследван, нито е заплашван в И., получил е няколко писма от военните с призив да отбие остатъка от задължителната си военна служба. Пояснява, че в казармата е бил удрян от командира си при неизпълнение на заповед и че не му е оказвано друго психическо и физическо насилие в И.. Отбелязва, че не е хомосексуалист и че в една от поредните си молби за допустимост е посочил това обстоятелство като нов факт от съществено значение за личното му положение само и единствено, за да бъде допуснат до производство за предоставяне на международна закрила и да бъде освободен от затворения лагер на дирекция Миграция. Допълва, че сега няма постоянна работа и че от време на време поправя покриви и извършва други строителни дейности, когато го потърсят. Посочва, че за човек, сменил религията си, в И. наказанието е смърт, не е сменил религията си в И., но още там е започнал да се интересува и просвещава с новата религия.

Заявява, че причината да напусне И. е, че не е имал свободен живот, във всеки един момент може да се случи нещо, като общество нямат закрила от държавата. Като по-конкретно посочва, че се е страхувал да не го хванат, че чете Б., което би могло да му създаде проблеми. Ако се върне в И., ще кажат, че е вероотстъпник, ще бъде задържан и хвърлен в затвора. Декларира, че не желае да се завърне в държавата си на произход, тъй като там ще бъде подложен на разпити къде е бил толкова години, освен това е качвал снимки в И. и Ф., желае да остане в Б., където е открил новия си живот.

В заключителната част на протокола от проведеното интервю е отразено, че интервюто е проведено на разбираем за него език, че разбира смисъла на написаното и не отправя възражения и допълнения по него. Интервюто е проведено в присъствието на преводач, което е удостоверено с положени от тях подписи.

С писмо на ДАБ е изискано от Държавна агенция „Национална сигурност“ писмено становище по постъпилата молба за закрила. Получен е отговор на писмото, съгласно който ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в Република Б. на Д. Т., в случай че отговаря на условията по ЗУБ.

След извършена преценка на относимите факти административният орган е приел, че от изложената от Д. Т. бежанска история се установява, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, а именно: по причини, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Прието е, че чуждият гражданин не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, или от недържавни

субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Статут на бежанец се предоставя единствено на лично основание, при наличие на преследване по някоя от хипотезите на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, които условия в конкретния случай административният орган е приел, че не са изпълнени. След обсъждане на изнесените от молителя факти и обстоятелства административният орган е приел, че не може да се направи обоснован извод за наличието на основателни опасения от преследване в държавата му по произход по някои от признаците, описани в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

В бежанската история няма нито един обоснован фактически довод за проявен спрямо търсеция международна закрила акт на преследване от страна на официалните власти в И., която се явява страната по произход за чужденеца. Посочено е, че в хода на интервюто и в хода предходните производства по молби на Д. Т. за закрила са установени редица съществени противоречия и несъответствия при излагане на бежанската история. В хода на най-първото производство за международна закрила е проведено интервю с рег. № УП 14748/21.01.2024 г., в което Д. Т. е заявил, че е напуснал И. през месец ноември 2018 г. и че е преминал през териториите на Турция и Република Б., достигайки до Румъния, с фалшив паспорт и с цел да достигне до А., но е бил разкрит от властите и върнат обратно в страната ни. Съобщава, че е роден и живял в [населено място] до петнадесетгодишна възраст, след което се е преместил в [населено място]. Твърди, че като персиец не е имал проблеми в И. и че е смятал от мюсюлманин сунит да стане мюсюлманин шиит, но баща му не му е разрешил. Посочва, че сунитите не са имали същите права като шиитите в държавата му на произход и посочва като пример, че само шиити могат да заемат държавни служби.

Пояснява, че не е бил член на политически партии и организации и че не участвал в религиозни секти и общност. Отбелязва, че е работил в супермаркета на баща си. Изтъква, че е кандидатствал за работа в Сметната палата в И. и че му е било отказано защото е сунит. Споделя, че е скал да започне добре платена работа в супермаркет със собственик християнин и че условието също е било да бъде християнин, заради което е започнал да търси документ, с който да удостовери, че е християнин. Добавя, че от един християнин е разбрал, че трябва да присъства на няколко техни сбирки, след което ще получи документ и че е започнал да ги посещава, но след няколко сбирки е получил призовка от полицията, поради което се е притеснил за живота си и е напуснал родината си. Допълва, че не е заплашван лично и че никога не му е оказвано психическо и физическо насилие, нито е арестуван, съден и осъждан в И.. В третата молба за закрила чужденецът е посочил факти и обстоятелства за преследване, основано на пола и проблеми, свързани с хомосексуалната му ориентация в държавата му на произход.

Видно от заявленията на иранския гражданин в проведеното интервю с рег. № УП 14748 от 18.08.2025 г. изрично е заявил, че не е имал нито хомосексуални наклонности, нито проблеми заради пола си, като напълно умишлено е представил тези обстоятелства с цел да бъде освободен от затворения център на дирекция Миграция и да бъде допуснат до ново производство за предоставяне на международна закрила в ДАБ при МС. Подобен мотив е изведен и в последваща молба, където с цел да бъде регистриран отново като търсец закрила кандидат е декларирал, че е сменил религията си в Република Б., без да приложи нито едно писмено доказателство, подкрепящо устните му твърдения. Едва когато е получил потвърден и мотивиран от съдебните инстанции отказ по двете си молби, със съдействието на адвокат е уредил нужните му религиозни документи, доказващи смяна на религията и ги е приложил в поредната си четвърта молба.

Във връзка с горното в оспореното решение е формулиран извод, че бежанската му история е изградена от недостоверни факти и обстоятелства с цел кандидатът да получи международна

закрила в европейска държава. Посочено е, че от представените в хода на административното производство устни факти и обстоятелства става ясно, че Д. Т. е гражданин на И., което се потвърждава от факта, че с него е проведено интервю на персийски език. Въпреки заявлението, че ще представи фотокопия на лични документи, издадени от държавата му на произход, в хода на производството молителят не е приложил нито един ирански писмен документ, който да доказва заявените по време на регистрацията в ДАБ при МС лични данни, поради което неговата самоличност не може да бъде потвърдена по категоричен начин. Като персиец по народност кандидатът декларира, че не е имал лични проблеми в държавата си на произход. Представените в настоящата четвърта молба фотокопия на писмени документи на български език касаят религиозния живот на иранския гражданин в Република Б. и не засягат нито един аспект от живота му в И..

От събраните по преписката писмени и устни доказателства може да се изведе аргументираната теза, че чуждият гражданин е напуснал родината си от стремеж към по-добър живот в държава-членка на Европейския съюз. При анализа и оценката на представените устни факти и обстоятелства Председателят на ДАБ при МС е посочил, че в изложената бежанската история липсват достатъчно правдоподобни и добре аргументирани твърдения в полза на търсената закрила. Д. Т. заявява, че е напуснал И., защото не се е чувствал свободен, защото във всеки момент в родината му е можело да се случи нещо и защото обществото не е имало никаква закрила от държавата. Така представени изявленията му показват, че лично той не е имал никакви основателни опасения от преследване в държавата си на произход. Въпреки, че се представя за персиец, говорещ езика ачони, и мюсюлманин сунит кандидатът за закрила е заявил, че не е имал лични проблеми заради етноса и религията си в И.. Отбелязал е, че не е бил член нито на религиозни организации, общности и секти, нито на въоръжени групировки и паравоенни формирования. Посочил е, че не е бил политически активен и че не е арестуван, съден и осъждан в държавата си на произход.

Пояснил е, че веднъж е бил задържан от полицията във връзка с разследване на кражба в магазина, в който е работил и че е бил освободен след като властите са установили, че е бил само свидетел на кражбата. Добавил, че не му е оказвано насилие освен няколко удара от командира в казармата, което приема за нещо нормално при неизпълнение на подадена заповед. Допълнил е, че не е бил преследван от никого в И. и че на адреса му са пристигнали няколко писма от военните с нареждане да се яви в казармата, за да отслужи месеците на военната си служба до уволнение.

При анализа на всички тези факти и обстоятелства в оспореното решение е формулиран извод, че Д. Т. не е имал никакви проблеми и че за него не съществува измеримо ниво на риск от преследване в И.. Той сам е решил да дезертира от армията, като е посочил, че е продължил да живее в дома си, без да се страхува от последващи действия, насочени срещу него от военните. Не е избрал варианта да смени адреса си по местоживееене, като се премести в друг град или област на страната, от което е прието, че не е изпитвал основателни опасения от преследване.

И. гражданин не е сменил религията си, докато е живял в И.. Въпреки че е чел Б. и други християнски книги, които е купил тайно от книжарници, твърдения, които не се доказват в хода на административното производство, властите не са предприели никакви действия, с които да санкционират действията му. Чужденецът е продължил да живее в родината си необезпокояван от никого дълъг период от време.

Като допълнителни аргументи за формулирания извод относно липсата на основания за предоставяне на международна закрила на Д. Т. в Република Б. са посочени и действията му при преминаване на държавните граници на Турция, Република Б. и Румъния. В желанието си да

напусне И. чужденецът е платил на трафикант, който да го преведе през границата с Турция незаконосъобразно, въпреки че е имал възможност както другите си братя и сестри да напусне родината си с паспорт и виза, но видно от постъпките му той не се е възползвал от това си право. След като е преминал на турска територия, кандидатът не е подал молба за закрила пред местните власти, тъй като неговото желание не е било да остане в тази страна, а както посочва: „да продължи пътя си до някоя от страните в Европейския съюз“ - мотив за по-добър финансово обезпечен живот в Европа. Би могло да се предположи, че ако иранският гражданин е искал да получи закрила, той би се обърнал с молба към властите в първата страна, в която премине вместо да отлага тези си действия докато стигне до желаната от него държава в Европа.

Видно от постъпките му Д. Т. не е подал заявление пред турските власти, като преднамерено е платил голяма сума пари на непознат човек, за да му изготви фалшив паспорт на гражданин на Л., с който е напуснал Турция, преминал е транзитно през територията на Република Б. и е влязъл в Румъния с желание да достигне А.. Чужденецът не се е възползвал от възможността при влизането си в двете държави членки на Европейския съюз да подаде молба за закрила, тъй като е смятал да продължи пътя си до крайната си цел, а именно А.. Всички тези умишлени действия доказват, че мотивите, поради които чужденецът е напуснал държавата си на произход, са чисто икономически. Те недвусмислено аргументират тезата за стремежа му към по-добър живот в богатата европейска държава.

Допълнително в оспореното решение е посочено, че липсата на основания за предоставяне на международна закрила се доказват и от действията му на територията на Република Б.. След като е бил заловен от румънските власти при опит с фалшивия паспорт да продължи пътя си към А. и е върнат в страната ни, чужденецът е подал молба за закрила, но не е изчакал да получи решение, като отново по незаконосъобразен начин е преминал през държавната граница и се е установил в съседна С.. Видно от заявленията му там отново не е подал молба за закрила, но е останал да живее в страната, намерил е добре платена работа. Видно от заявленията му в момента, в който заплатата му е била намалена поради К. пандемията, е решил да напусне С. с цел да достигне до Германия - отново мотив е търсенето на добре платена работа и поради тази причина, стигайки в страната, е подал втората си молба за закрила.

След като немските власти са установили, че отпечатъците му съвпадат с тези, взети му в Република Б., са го трансферирали обратно в страната ни. След като е получил отказ на първата си молба за международна закрила Д. Т. е подал в ДАБ при МС три последващи молби за допустимост, като в първата и втората от тях е посочил нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение и държавата му на произход. Тези конкретни обстоятелства са кредитирани като несъотносими към предметния обхват на ЗУБ от интервюиращ орган на ДАБ при МС. Те са преклудирани и от съдебните инстанции, осъществили контрол над административните производствата. Прието е, че те допълват вече изградената и аргументирана теза за липсата на риск от преследване в държавата му на произход и стремеж към по-добър живот в държава член на Европейския съюз.

Молителят подава три последващи молби пред ДАБ при МС, в които допълва вече представената си бежанска история и дори изгражда нова такава, в която фактите и обстоятелствата са в противовес на вече представените доказателства. Като пример могат да се дадат собствените му заявления в интервюто с рег. № УП 14748 от 18.08.2025 г., където посочва, че е излъгал, че има хомосексуални наклонности и че е сменил религията си в Република Б. едва през месец октомври-ноември 2024 г. Именно действията по официалната смяна на религията, които чуждият гражданин предприема, след като получава три отказа на молбите си за закрила, доказват, че той ги е извършил преднамерено и с умисъл да представи така необходимите

документи пред административния орган и българския съд, който е потвърдил предходните откази поради липса на доказателства, смятайки, че по този начин най-накрая ще изпълни условията за получаване на така желаната международна закрила. Във връзка с горното е формулиран извод, че представената бежанска история е недостоверна и че е създадена от кандидата с цел да заблуди административния орган с корисни цели да получи закрила в Европейска държава.

Посочените мотиви за напускане на държавата на произход се оценяват като чисто икономически и от финансово естество. Въпреки конкретните писмени доказателствата, че е сменил религията си в Република Б., не се откриват основателни опасения за живота на кандидата и риск от преследването му в И.. Представената бежанска история е несъществена и остава извън предметния обхват на ЗУБ.

Формулиран е извод, че от изложената бежанска история се установява, че за чуждия гражданин не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, а именно: по причини основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. При провеждане на интервюта не се откриват достоверни факти и обстоятелства, които да показват, че търсеция международна закрила е бил преследван по някои от посочените критерии в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ в държавата му по произход. В хода на проведените с чужденеца две интервюта от негова страна са изложени обстоятелства, които не се оценяват като достоверни и сочещи за наличието на някое от обстоятелствата, предвидени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ във връзка с чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от ЗУБ.

Анализът и оценката на заявените обстоятелства сочи, че твърденията на кандидата за международна закрила не попадат в предметния обхват на ЗУБ, тъй като Д. Т. не доказва, че изпитва основателно опасение за живота си и риск от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение и изтъкнатото като причина да напусне И. не може да бъде квалифицирано като преследване спрямо чужденеца по смисъла на чл. 8, ал. 2-5 от ЗУБ или като риск от осъществяване на такова спрямо него. Персонално спрямо иранския гражданин в държавата му по произход не е упражнявано насилие и лично не е бил обект на репресии. От изложените от чужденеца твърдения, не се установяват реални доказателства за проблеми със субекти по чл. 8, ал. 3 от ЗУБ. Родителите му, един от братята му и една от сестрите му са станали и още живеят и работят в [населено място], И..

Те не са избрали да се преместят или да напуснат страната отново поради реални опасения от преследване, поради което степента на риск за тях и съответно за молителя е пренебрежимо ниска. Може да се приеме обстоятелството, че за чуждия гражданин съществува възможност да се завърне в родината си и да живее със семейството си в Ш. без риск за живота му. Формулиран е извод, че от заявените в хода на административното производство факти и обстоятелства не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради неговата религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение. Липсват законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 от ЗУБ, във връзка с което искането на Д. Т. за предоставяне на статут на бежанец е отхвърлено като неоснователно. За да формулира този извод председателят на ДАБ е обсъдил и информацията, предоставена в справка вх. № МД-02-401/21.07.2025 г., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС, съгласно която не са налице данни доброволно завърнали се лица при завръщането си в И. да са преследвани за критикуване на Ислямската република, обръщане към християнството или прозелитизъм по време на престоя им в чужбина.

Иранските компетентни служби не проверяват акаунтите в социалните медии на иранци, завръщащи се от чужбина. Международни наблюдатели съобщават, че иранските органи нямат интерес да преследват лица, които не са успели да получат убежище, за дейности извън И., включително във връзка с подадени от тези лица молби за закрила. Въпросните дейности включват публикуване на критични към иранското правителство коментари в социалните медии (сериозното интернет-филтриране означава, че повечето иранци никога няма да ги видят), протест пред иранска дипломатическа мисия, приемане на християнството или участие в ЛГБТИ-дейности. В такива случаи рисковият профил за лицето ще бъде същият като за всеки друг иранец, попадащ в съответната категория. Хора със съществуващ „висок профил“ може да са изправени пред по-висок риск да станат обект на официално внимание при завръщане в И., особено политически активисти.

Отношението към връщащите се лица, включително неуспелите да получат убежище зад граница, зависи от профила на завърналите се лица преди да напуснат И. и действията им при връщането. Според местни източници най-голямото предизвикателство, пред което са изправени неуспелите кандидати за закрила при завръщането им, е икономическата реинтеграция и намирането на съдържателна работа в смисъл на трудова заетост.

В оспореното решение е прието и, че кандидатът не е напуснал страната си на произход поради обстоятелствата, посочени в чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ - поради реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, в този смисъл е формулиран извод, че за него не съществуват законовите предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. т. 1 и т. 2 от ЗУБ.

С цел установяване на актуалната обстановка в държавата по произход на Д. Т. и извършване на преценка за приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ са изискани и приложени Справки с вх. № МД-02-401/21.07.2025 г. и с вх. № МД-02-468/26.08.2025 г., изготвени от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС относно актуалната политическа и икономическа обстановка в И.. В оспореното решение е обсъдена съдържащата се в същите справки информация. Съгласно посочените справки Ислямска република И. е теократична, авторитарна държава с ограничено управленско участие, под ръководството на върховния лидер аятолах А. Х.. Около 90-95% от населението на И., изчислявано приблизително на 88,4 милиона души, са мюсюлмани-шиити, а сунитските мюсюлмани съставляват между 5-10% от населението. Приблизително 0,3% от иранците се идентифицират като немюсюлмани, включително последователи на бахайската вяра, зороастризма, християнството и юдаизма. Макар че шиитският ислям и конкретно школата Д. е официалната религия, конституцията уважава четирите основни школи на сунитската религиозна мисъл и определя някои християни, евреите и зороастрийците за защитени малцинства.

Пет от 290-те места в парламента са запазени за признати религиозни малцинства - две за арменски християни и по едно за асиро-халдейски християни, евреи и зороастрийци. И. е дом и на няколко по-малки религиозни групи, включително мандейци, ярсани, атеисти и на спиритуалистични движения като Е.-е Х.. Почти цялото иранско население изповядва мюсюлманската религия и според оценки на иранските власти 90-95% от приблизително 86 милиона жители на И. се придържат към шиитския ислям, официалната религиозна деноминация в Страната на аятоласите. По-голямата част от останалите иранци принадлежат към други мюсюлмански групи, сред които сунитите и суфиите са особено силно представени. Под един процент от населението принадлежи към немюсюлмански групи, включително 300 000 християни и 30 000 до 35 000 представители на зороастризма, а освен това в И. живеят от 9 000 до 20 000 изповядващи юдаизъм лица, повече отколкото във всяка друга мюсюлманска страна.

Тези три държавно признати немюсюлмански малцинства, християнство, зороастризм и юдаизъм, имат право да съществуват в И. и им е позволено да практикуват религиозните си традиции в рамките на закона, но не им е позволено да разпространяват вярата си извън тяхната общност. Сред непризнатите от държавата религиозни групи са бахаите, чийто брой е 300 000-350 000 души и за които има съобщения за тормоз и арести. Мюсюлманите, които приемат християнството, също могат да се сблъскат с проблеми с властите, а правни действия срещу вероотстъпничеството са предприемани многократно и според Ш. това престъпление може дори да бъде наказано със смърт. Според Q. (интернет портал на D. W. за насърчаване на интелектуалния диалог с ислямския свят) и E. мюсюлманските жени, които се обърнат към друга религия, обикновено се смятат за почти безправни. Според агенция „P.“ друга религиозна група, която многократно е атакувана от властите в И., е тази на суфиите. Според международни наблюдатели иранските власти не обръщат особено внимание на неуспели да получат убежище зад граница лица при евентуално завръщане на последните в И..

Иранците напускат страната в голям брой след революцията през 1979 година и властите приемат, че мнозина ще се стремят да живеят и работят в чужбина по икономически причини. Лицата, които се връщат с разрешение за връщане (*laissez-passer*), се разпитват от имиграционната полиция на международното летище „Имам Х.“ в Т.. Разпитът обикновено отнема между 30 минути и един час, но може да продължи повече, когато отговорите водят до криминално минало от негова страна. Арестите и малтретирането са редки ситуации в хода на този процес.

Според медийни съобщения от 25-26 май 2025 г. Съветът за национална сигурност на И. официално спира прилагането на Закона за насърчаване на целомъдрието и хиджаба. Председателят на парламента, г-н М. Г., заявява, че Съветът за сигурност е инструктирал законодателите към момента да не прилагат закона и че решението на въпросния Съвет има предимство съгласно конституцията. Законът, иначе приет от парламента, предвижда по-строги наказания за нарушения на правилата, за облеклото, включващи задължителен хиджаб за жените. Наказанията включват глоби, отказване на достъп до обществени услуги и лишаване от свобода в случаи на повторни нарушения. Първоначално се предвижда законът да влезе в сила в края на 2023 г., но това решение е отлагано няколко пъти.

Президентът на И., г-н М. Пезешкиан, считан за умерен политик, също е сред критиците на закона и предупреждава, че прилагането му може да предизвика нови вълнения, подобни на тези, последвали смъртта на Д. М. Амини в полицейски арест през септември 2022 г. Консервативните парламентаристи, обаче, продължават да призовават за прилагане на закона и критикуват влиянието на западните ценности. Според изявления, направени от активисти за правата на жените през януари 2025 г., въпреки официалното му спиране, разпоредбите, съдържащи се в закона, все пак са били прилагани неформално. От 13 юни 2025 г. И. провежда военни действия срещу И. и според съобщенията широк спектър от военни, ядрени и граждански обекти в цялата страна са атакувани, като са засегнати и големи градове. На 22 юни 2025 г. САЩ също започват военни удари по ирански ядрени съоръжения. На 24 юни 2025 г. влиза в сила прекратяване на огъня, а британски персонал се завръща в И., сед като е временно изтеглен по-рано през юни.

На 23 юни 2025 г. администрацията на американския президент Д. Т. обявява, че е постигнато споразумение за прекратяване на огъня между И. и И. след 10 дни на конфликт между двете държави и бомбардировки от страна на С. щати срещу три ядрени обекта в И.. Организацията на обединените нации изчислява, че 610-ма иранци и 28 израелци са убити в резултат на размяната на удари между двете страни. С прекратяването на конфликта регионът може да се възстанови от тези щети, както и да се доближи до стабилност, мир и възможност за съсредоточаване върху

вече съществуващите хуманитарни кризи. С оглед на горното е формулиран извод, че не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 30 януари 2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, буква „в“ от Директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Прието е, че от изложеното може да се направи извод, че за Д. Т. не съществува реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, поради което искането за международна закрила и в тази част е прието за неоснователно. Предвид оценяването, че в конкретния случай няма добре обосновани опасения от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на Д. Т., за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в И. следва да е изключително, каквото от съдържащата се информация е прието, че не се установява. В оспореното решение е прието, че не се констатира и спрямо Д. Т. да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на И. ще бъде изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. Формулиран е извод, че от изложената от чужденеца бежанска история не се установява да е бил преследван или да има бъдещ риск от преследване от страна на държавата, както и не се констатира негативни последици спрямо него поради единствения факт на напускане на И. - доброволно и по собствена воля.

С оглед на информацията относно актуалната ситуация в държавата на произход на Д. Т. са налице безспорни данни, че в страната нивото на сигурност и приемливо за населението. Съществува възможност за установяване на територията на И. и конкретно в [населено място], където живеят роднините му, като същевременно би могъл да се ползва спокойно от закрилата на официалните власти. Прието е, че за молителя липсват предпоставки за предоставяне на статут по смисъла на чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, тъй като не е заявил член на неговото семейство да има предоставена закрила в Република Б.. Относно приложението на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ е прието, че под „други причини от хуманитарен характер“ по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ се има предвид не всяка причина независимо от нейното естество. Хипотезата урежда останалите случаи, различни от изрично предвидените в ал. 1, въз основа на които да се установява същата по интензивност реална опасност от тежки посегателства срещу личността на чужденеца при завръщането му в държавата по произход.

Такива твърдения не са изнесени от кандидата за закрила. Предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, който предвижда такава възможност с оглед други причини от хуманитарен характер, както и по причините, посочени в заключенията на изпълнителния комитет на Върховния комисиариат на ООН за бежанците не може да се обсъжда изолирано, а следва да се свърже с общата разпоредба на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Изброяването на случаите, които обосновават невъзможността на чужденеца да пребивава в държавата на произход, не е изчерпателно. Що се отнася до хуманитарните причини, с оглед на които може да се вземе решение за предоставяне на закрила в Република Б. съгласно чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, те трябва да са от такова естество, че да разкриват реална опасност от посегателство върху личността на чужденеца, който кандидатства за получаването на статут, които в настоящия случай по отношение търсеция международна закрила е прието от административния орган, че не се установяват.

Във връзка с горното с оспореното решение, издадено от Председателя на ДАБ при МС, на Д. Т. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението е съобщено на оспорващия на 07.11.2025 г. видно от отбелязване върху същото. Жалбата е подадена в Административен съд София-град, чрез административния орган, на 13.11.2025 г.

В хода на производството са приети писмени доказателства, с административната преписка са приети копие от свидетелство за водно кръщение, издадено на 12.10.2024 г. от Българска евангелска църква „Б. вест“ С.; декларация от пастир на църква „Б. вест - [населено място]“, издадена на 06.07.2025 г.; решение № 1/19.01.2004 г. на СГС относно вписване в регистъра на вероизповеданията на „Българска евангелска църква - „Б. вест - [населено място]“; декларация от А. Дини, председател на Фондация „Мост към народите“, издадена на 06.07.2025 г.; декларация от близки и приятели за подкрепа на Д. Т.. В съдебното производство е приет Акт за раждане на Д. Т., издаден от Ислямска република И., М. на вътрешните работи, Организация за регистрация на гражданско състояние в страната – с легализиран превод; Справка относно актуална обществено-политическа обстановка към 26.11.2025 г. в Ислямска република И. с вх. № МД-02-617/26.11.2025 г., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС; Ръководство на ЕАОУ за И. от януари 2025 г.; Справка за актуалната ситуация на човешките права в И., изготвена от „Център за правна помощ – глас в Б.“.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в преклузивния срок по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ и е процесуално допустима.

По същество жалбата е частично основателна по следните съображения:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган съобразно правомощието на Председателя на Държавна агенция за бежанците по чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република Б..

Жалбоподателят Д. Т., гражданин на И., търсец закрила, е чужденец по смисъла на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ - не е български гражданин, не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство или на Конфедерация Ш..

Съдът не установява при постановяването на решението да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Не е налице нарушение на правото на защита на жалбоподателя. Процесният акт е надлежно съобщен на адресата си на език, който той владее, като всички процесуални действия в административното производство са извършвани в присъствие на преводач от езика, владян от търсещия закрила. В хода на производството пред решаващия орган с гражданина на И. е проведено интервю, което е отразено в нарочен протокол, прочетен на интервюирания в присъствието на преводач на разбираем за него език.

Административният акт отговаря на общите изисквания за форма и съдържание по чл. 59 от АПК. В решението се сочат както фактически, така и правни основания за издаването му. Представената от жалбоподателя бежанската история и фактите по преписката са обсъдени в мотивите на обжалваното решение. Обективизираните в решението фактически съображения имат подробна мотивировка, ясни са, кореспондират на приложените правни норми и дават възможност на чужденеца да разбере кои са мотивите, възприети от административния орган, за да постанови решението, с което му отказва предоставяне на исканата международна закрила. Административният орган е формулирал изводите си след съвкупната преценка на събраните по делото писмени доказателства в административната преписка, проведеното интервю с жалбоподателя и личната му бежанска история, както и справката за актуалната обстановка в И..

Съгласно чл. 1а, ал. 2 ЗУБ международната закрила включва предоставянето на статут на бежанец или на хуманитарен статут. Условието за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут са посочени в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република Б. се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Наличието и основателността на опасенията следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произходът на преследването, дали последното води до нарушаване на основни права на човека и закрилата, която може да се получи от държавата по произход. Определящо за наличието на предпоставките по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ е понятието „преследване“ по смисъла на чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от ЗУБ, изразяващо се в нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека и които да са достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин, наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни, отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание.

Следователно понятието „преследване“ следва да бъде съотнесено към всеки един от елементите по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ и отнасянето към всеки от посочените елементи следва да бъде съобразено и с конкретната бежанска история на чужденеца. В хода на административното производство не са установени факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на чуждия гражданин. Той не е обосновал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини, събраните в административното производство доказателства не установяват преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, нито се сочат конкретни действия, попадащи в предметния обхват на чл. 8, ал. 5 от ЗУБ.

В настоящия случай правилно ответникът, изхождайки от фактите от изнесената пред него бежанска история, възприема извод за липса на такова преследване, което да се обосновава по някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В този смисъл извършената преценка, че по отношение на конкретния търсец закрила не са налице предпоставките за даване на статут на бежанец, се явява правилна. Представената от жалбоподателя бежанската история и фактите по преписката са обсъдени подробно в мотивите на обжалваното решение. Жалбоподателят не доказва срещу него да са предприети реални действия на преследване. Изнесените в интервюто от чуждия гражданин факти правилно се интерпретират от органа като такива, които не установяват обстоятелството, че спрямо търсецкия закрила на основание на неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група е имало преследване, нито че е налице риск от бъдещо такова, поради което същият основателно се страхува от това. Нито един от изнесените факти от бежанската история не сочи данни за опасност или реално проявено насилие спрямо търсецкия закрила поради причините, които се релевират в закона.

Правилен и обоснован е изводът на ответника за липсата на каквито и да е конкретни данни за осъществено преследване спрямо търсецкия закрила или опасността от такова по някоя от причините, установени в чл. 8 от ЗУБ при пребиваването му на територията на И., а това обстоятелство не се оспорва от търсецкия закрила в конкретния случай. Анализът на изложената бежанска история налага извода, че причините за напускане на страната му на произход са изцяло лични и като такива стоят извън предметния обхват на ЗУБ. В конкретния случай обстоятелства, релевантни по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, не се установяват по категоричен

начин. Както е посочено и в разясненията, дадени в т. 39 от Решение на СЕС по дело С-465/07, тежестта на доказване е за жалбоподателя, който твърди, че ще е засегнат живота му, ако се върне в страната по произход. В този смисъл съдът намира, че жалбоподателят не доказва да е засегнат поради присъщи на личното му положение елементи. Административният орган е посочил и обсъдил всички факти и доказателства, свързани с бежанската история на търсеция закрила.

Обсъдил е, в това число, и обстоятелството, че в интервюто, проведено на 18.08.2025 г., молителят Д. Т. е заявил, че е сменил религиозната си принадлежност и представените в този смисъл доказателства. Посоченото обстоятелство е посочено и като мотив за подадената от Д. Т. трета поредна молба за международна закрила, като не са представени доказателства. Такива са представени в настоящото производство, образувано по четвъртата поредна молба на Д. Т. за международна закрила, подробно посочени по-горе. Безспорно е установено, че при проведеното на 21.01.2019 г. интервю в производството, образувано по първата подадена от Д. Т. молба за международна закрила (макар, че в интервюто, проведено на 18.08.2025 г. е заявил, че се е интересувал от християнството още докато е живял в И.) същият изрично е заявил че е мюсюлманин – сунит и не е споделил, че е имал интерес към християнството. Като мотив за подадената от Д. Т. втора поредна молба за международна закрила същият е посочил хомосексуална ориентация, като в интервюто, проведено на 18.08.2025 г. изрично е заявил, че този факт е измислен от него и не отговаря на обективната истина.

На практика във всяко едно административно производство молителят разказва свършено различна бежанска история. След поредната отхвърлена молба за международна закрила, в третата поредна такава е заявил интереса си към християнството и след като същата е отхвърлена поради непредставяне на доказателства Д. Т. е представил в настоящото производство свидетелство за водно кръщение от 12.10.2024 г. и допълнителни писмени документи, посочени по-горе. Видно от датата на Свидетелството за водно кръщение за приемане на християнската вяра от молителя Д. Т. е, че същото е извършено след решение на Интервюиращ орган, с който поредната молба на Д. Т. не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. Следва да се отбележи и фактът, че в Свидетелството за водно кръщение е посочена дата 12.10.2024 г., а в декларацията от пастир на Църква „Б. вест – [населено място]“ е посочено, че Д. Т. е бил кръстен във вода на 09/11/2024 г.

Всички тези обстоятелства в конкретния случай поставят под съмнение твърдението на молителя, направено в интервюто от 18.08.2015 г., че е започнал да се интересува от християнската религия преди да напусне И. и именно запознаването му с християнството в дълбочина го е мотивирало да приеме християнската религия и именно това го е мотивирало да подаде последваща молба за международна закрила. Отделно от горното, дори и да се приеме, че молителят е проявявал интерес към християнството още в държавата си по произход, той е продължил да пребивава в И. през този период от време. На проведеното интервю е заявил, че в И. не е бил преследван, арестуван, нито срещу него е оказвано насилие от който и да е. Следователно, на основание, че се е интересувал от християнството, няма достоверни данни, че властите са узнали за неговия интерес и поради това няма риск, ако се завърне. След съвкупната преценка на събраните по делото писмени доказателства в административната преписка, цялостната бежанска история на Д. Т., във всички нейни версии през годините, проведеното интервю с жалбоподателя Д. Т., административният орган е достигнал до правилния извод, че за жалбоподателя не са налице основателни опасения от преследване, основани на някой от признаците по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

Дори и властите при обстоятелствата по делото да узнаят за настъпилата промяна в религията на жалбоподателя, то това не съставлява основание за предоставяне на закрила. Не без значение е и обстоятелството, че едва от октомври-ноември 2024 г. има свидетелство за изповядване на

християнската религия (свидетелството за водно кръщение), т. е. в значителен период от време след пристигането му в страната, и след като е върнат от Германия, и след като в С. заплатата му е намалела и е поради тази причина е напуснал тази държава, и след като в конкретния случай твърдените хомосексуални наклонности не са приети от административния орган и от съда като предпоставка за предоставяне на международна закрила, т.е. същият е потърсил начин да се приобщи към християнска общност като осъзнато действие, извършено след като вече са били проведени няколко производства по подадени от него молби за международна закрила. Предвид извода за недоверие на бежанската му история, не може да се приеме, че този акт съставлява продължение на изповядването от него в страната му по произход религия.

Съдът оценява „приобщаването“ на жалбоподателя чрез водно кръщение към конкретната църква единствено като създаване на основание, относимо към предоставяне на международна закрила. Независимо от представените декларации не става ясно как жалбоподателят се приобщава към богослуженията на което и да е християнско вероизповедание в страната, доколкото най-малкото съществува и езикова бариера (обстоятелството, че молителят не владее български език, е заявено още с жалбата до АССГ, във връзка с което в съдебното производство жалбоподателят е взел участие чрез назначен преводач). В този смисъл правилен е изводът на административния орган, че формалното приемане на християнството в Б. е извършено с цел обосноваване на материалноправно основание за закрила. Същото следва да се приеме като осъзнато действие на Д. Т., предвид цялостното му поведение и действия, подробно описани и обсъдени в оспореното решение, с цел да получи закрила и узакони престоя си на територията на страната.

Така съгласно чл. 8, ал. 6 от ЗУБ опасенията от преследване може да се основават на събития, настъпили, след като чужденецът е напуснал държавата си по произход, или на дейност, извършена от него след отпътуването му, особено ако се установи, че тази дейност представлява израз или продължение на убежденията или ориентацията, изразявани в държавата по произход, освен когато тя е извършена единствено с цел чужденецът да получи международна закрила по този закон. Идентично изключващо основание е предвидено и по чл. 9, ал. 3 от ЗУБ относно реалната опасност от тежки посегателства, „основана на събития, настъпили, след като чужденецът е напуснал държавата си по произход, или на дейност, извършена от него след отпътуването му, особено ако се установи, че тази дейност представлява израз или продължение на убежденията или ориентацията, изразявани в държавата по произход, освен ако тя е извършена единствено с цел чужденецът да получи международна закрила по този закон.“ От анализа на действията на жалбоподателя Д. Т., както бе посочено и по-горе, може да се приеме, че същият е приел християнската религия с единствената цел да получи статут на бежанец или хуманитарен статут. Именно изключващите основания по чл. 8, ал. 6 и чл. 9, ал. 3 от ЗУБ са относими в процесния случай.

Твърдението за приемане на християнството е въведено в производството по последващата молба за закрила. Обосновано поради това органът е приел в оспореното решение, че формалното приемане на християнството е извършено с цел обосноваване на материално-правно основание за закрила. В конкретния случай предвид цялостното поведение и действия на оспорващия, подробно обсъдени от Председателя на ДАБ при МС, както и че не се твърди и не се доказва от жалбоподателя да е напуснал държавата по произход поради основателен страх от преследване, неотнормирано към преценката за наличие на предпоставки за предоставяне на статут на бежанец и позоваването на състоянието на религиозните свободи в Ислямска република И., както и нетолерантното отношение към изповядването на християнството.

Настоящият състав, базирайки се на информацията в депозираните по делото справки, липсата на категорични данни граждани на И. да са преследвани само поради принадлежността си към

някоя религиозна група, както и с оглед противоречивата и недостоверна бежанска история на чужденеца, счита, че не е налице установена заплаха, която да поражда у кандидата основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение по смисъла на чл. 8, ал. 1 - 6 от ЗУБ. Няма основание да се приеме и, че съществува риск при връщането си в И. Д. Т. да бъде преследван или подведен под отговорност на основание религия, тъй като липсват доказателства, че властите са заинтересовани от религиозната му принадлежност и са против същата под каквато и да е значима за настоящото производство форма. Обстоятелството, че християнството в И. не се толерира, не води автоматично до извод, че всеки негов привърженик е заплашен от преследване, изразяващо се в осъществяване на действия по смисъла на чл. 8, ал. 5 от ЗУБ.

В този смисъл и в Ръководството на ЕАОУ за И. от януари 2025 г. е посочено, че основателно опасение от преследване по принцип би било обосновано за лица, които иранските власти считат, че са извършили богохулство и/или вероотстъпничество, включително новопокръстени, като при индивидуална оценка на това дали съществува разумна степен на вероятност атеистите да бъдат подложени на преследване следва да се вземат предвид посочените обстоятелства, които оказват въздействие върху риска, при изследване на които в конкретния случай не се доказва наличие на риск за молителя при връщането му в И.. Относно положението на завръщащите се лица в И. в приложените по делото справки, обсъдени и в оспореното решение, се съдържат данни, от които е видно че правителството на И. не проявява интерес към завръщащи се граждани, подали молба за закрила и получили отказ. По критериите на съдебната практика на Съда по правата на човека, след внимателен анализ на обстоятелствата, заявени от жалбоподателя и публичните източници на информация, следва извод, че в конкретния случай смяната на религията не следва да бъде ценено като основание за предоставяне на закрила, в конкретния случай, както бе посочено и по-горе, промяната е основана на цели, свързани с узаконяване на престоя на молителя в страната и поради това са налице изключенията по чл. 8, ал. 6 и чл. 9, ал. 3 от ЗУБ.

Предпоставките за хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗУБ са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл. 2, б. "е" във връзка с чл. 15, б. "а", „б“ и „в“ от Директива 2011/95/ЕС. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че, ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно местопребиваване, той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: смъртно наказание или екзекуция (т. 1), изтезание, нечовешко или унижително отношение, или наказание (т. 2) или тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт (т. 3) и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава.

Разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ транспонира съдържанието на чл. 15 от Директива 2011/95/ЕС на ЕП и на Съвета от 13 декември 2011 г. С изключение на позоваването на държавата на произход на молителя, член 15, буква б) от Директива 2011/95 съответства по същество на член 3 от ЕКПЧ, който е част от общите принципи на правото на Съюза и се съдържа като самостоятелен принцип в член 19, параграф 2 от Хартата на ЕС. Съгласно установената съдебна практика на СЕС съдебната практика на Европейския съд по правата на човека относно тълкуването на ЕКПЧ следва да се взема предвид при тълкуването на обхвата на член 15, буква б) в общностния правен ред. Съдебната практика дава насоки относно тълкуването на термините „изтезания“ и „нечовешко или унижително отношение или наказание“. Въпреки това, следва да се има предвид, че докато чл. 3 от ЕКПЧ не придава значение на това от кого или какво би могло да произтече съответното нечовешко или унижително отношение или наказание или изтезание,

Директивата изисква те да са резултат от действия на субекти на тежки посегателства по смисъла на чл. 6 от нея. Когато се преценява необходимостта от предоставяне на субсидиарна закрила, следва да се изхожда от това дали са субекти на тежки посегателства, които биха могли да причинят съответното отношение, наказание или изтезание в страната на произход по отношение на конкретния кандидат за закрила.

Текстът на чл. 3 от ЕКПЧ се има предвид при преценката на принципа за забрана а връщане. В конкретния случай чужденецът не посочва данни, въз основа на които да се направи извод за реална опасност за него от смъртно наказание или екзекуция или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание в страната на произход. Съдът намира, че въз основа на посоченото от молителя в интервюто правилно и обосновано решаващият орган е приел, че по отношение на кандидата не се установяват основателни опасения от преследване по причините, посочени в чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, доколкото същият не е навел обосновани твърдения, че в страната си на произход е бил подложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, или е бил принуден да напусне страната си на произход поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. В хода на производството жалбоподателят Д. Т. не представи достатъчно доказателства, за да убеди съда в основателността на молбата си за международна закрила на основание, че при връщането му в И. ще бъде подложен на забраненото третиране по чл. 2 и чл. 3 от ЕКПЧ или в нарушение на принципа за забрана за връщане по чл. 33 от Женевската конвенция за бежанците, чл. 4, ал. 3 от ЗУБ, чл. 18 от Хартата за основните права на ЕС, относими към предоставянето на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ.

Неоснователни са доводите, че административният орган не е събрал информация и не се е позовал на такава за положението на завръщащите се в И. граждани, които са се обърнали в християнството от исляма. Съдът намира изводите на административния орган за правилни и основани на доказателствата по делото. Жалбоподателят не доказва по делото преследване на религиозна основа, също не обоснова по достоверен начин, че ще бъде изправен пред риск от нарушение на правото му на живот или нечовешко или унижително отношение, надхвърлящо определен праг на търпимост, поради религиозната му принадлежност, обуславящи извод за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 и ал. 2 от ЗУБ, както правилно е преценено в оспореното по делото решение. Жалбоподателят Д. Т. се домогва да докаже, че реалната опасност от тежки посегателства се основава на действията му, извършени след като е напуснал И. – приемане на християнството в Б.. Административният орган е формирал правилен извод, че водното кръщение в Б. е формален акт единствено с цел да се получи закрила, което е основание за отказване на закрила.

По отношение на третата причина за предоставяне на хуманитарен статут - тази по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - тежки заплахи срещу живота и личността на чужденецът като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, на първо място, следва да се подчертае, че оспореното решение и в тази част е законосъобразно към датата на издаването му. Чужденецът не изтъква общата ситуация на несигурност като причина за напускане на страната. Сигурността на държавата по произход, обаче, търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални.

Към настоящия момент е налице настъпилата съществена промяна в ситуацията в И., с оглед на която съдът приема, че направените в оспореното решение изводи относно липсата на

предпоставки за приложение на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ в конкретния случай са материалноправно незаконосъобразни именно с оглед понастоящем настъпилата съществена промяна в ситуацията в И., относима към приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, както и във връзка с приложението на критериите за ситуация на въоръжен конфликт, дадени в Решението на Съда на ЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/07 и относно преценката дали са налице „тежки и лични заплахи срещу живота и личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен конфликт“, на която следва да се извърши преценка отново. Разпоредбата на член 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ възпроизвежда изцяло чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила.

В Решение от 17.02.2009 г. по дело № С-465/07 на СЕС по приложението на чл. 15 б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета (приложимо и по отношение на действащата Директива 95/2011) се постановява, че посочената разпоредба следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Според мотивите в т. 40 на Решение на СЕС от 9 ноември 2023 г. по дело С-125/22: Що се отнася, второ, до посегателството, дефинирано в член 15, буква в) от Директива 2011/95, което се изразява в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, следва да се отбележи, че посочената разпоредба обхваща една „по-обща опасност“ от посегателство, в сравнение с посочените в букви а) и б) от същия член.

По този начин се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, отколкото определени насилия. Значението на понятието „въоръжен вътрешен конфликт“ е пояснено от Съда на ЕС в решението по делото D. - решение от 30 януари 2014 г., дело С-285/12. В точка 35 Съдът потвърждава, че, член 15, буква в) от Директивата се тълкува в смисъл, че съществуването на въоръжен вътрешен конфликт трябва да бъде признато, когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или когато се сблъскват две или повече въоръжени групи, без да е необходимо този конфликт да може да бъде квалифициран като „въоръжен конфликт, който няма международен характер“ по смисъла на международното хуманитарно право и без интензитетът на въоръжените сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили или продължителността на конфликта да бъдат предмет на преценка, отделна от тази за степента на насилие, съществуващо на въпросната територия. Съществуването на въоръжен конфликт е необходимо, но не достатъчно условие за привеждането на чл. 15, б. в) от Директива 2011/95 в действие.

По отношение на общия риск за цивилни лица, чл. 15, б. в) се привежда в действие единствено ако въоръженият конфликт се характеризира с безогледно насилие на толкова високо ниво, че самите цивилни лица са изложени на реална опасност от тежки посегателства, т.е. че насилието

може да се разпростира към лица без оглед на личното им положение и тяхната самоличност, когато степента на такова насилие достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените тежки заплахи (вж. в този смисъл решение от 10 юни 2021 г., В. Д. (Понятие тежки и лични заплахи), С-901/19, ЕУ: С: 2021: 472, т. 26 и 28 и цитираната съдебна практика). От това следва, че при извънредни ситуации като описаната в предходната точка от настоящото решение установяването дали съществува опасност от „тежки и лични заплахи“ по смисъла на член 15, буква в) от Директива 2011/95 не е обвързано от условието търсещият субсидиарна закрила да представи доказателство, че той е конкретно засегнат поради присъщи на неговото лично положение обстоятелства (вж. в този смисъл решения от 17 февруари 2009 г., Е., С-465/07, т. 43 и цитираната съдебна практика, и от 10 юни 2021 г., В. Д. (Понятие тежки и лични заплахи), С-901/19, т. 27). В решение по дело С-901/19 на СЕС е прието, че член 15, буква в) от Директива 2011/95 трябва да се тълкува в смисъл, че, за да се определи дали съществуват „тежки и лични заплахи“ по смисъла на тази разпоредба, се изисква извършването на цялостна преценка на всички обстоятелства в конкретния случай, и по-специално на тези, които характеризират положението в страната на произход на молителя (т. 40). В т. 41 се посочва, че „що се отнася до молба за международна закрила, подадена на основание член 15, буква в) от Директива 2011/95, макар в тази молба да не се посочват доказателства, присъщи за положението на молителя, от член 4, параграф 3 от същата директива следва, че преценяването на такава молба трябва да бъде извършено за всеки отделен случай, при което трябва да се вземат предвид редица елементи (т. 41). Сред тези елементи фигурират по-специално съгласно член 4, параграф 3, буква а) от посочената директива „всички относими факти, свързани с държавата на произход в момента на вземането на решение по молбата“ (т. 42). По-конкретно, както по същество отбелязва генералният адвокат в точки 56 и 59 от заключението си, може също така да се отчетат интензитетът на въоръжените сблъсъци, равнището на организираност на участващите въоръжени сили и продължителността на конфликта като обстоятелства, които се вземат предвид при преценката на реалната опасност от тежки посегателства по смисъла на член 15, буква в) от Директива 2011/95 (вж. в този смисъл решение от 30 януари 2014 г., Д., С-285/12, ЕУ: С: 2014: 39, т. 35), както и други елементи като географския обхват на положението на безогледно насилие, действителното местоназначение на молителя в случай на връщане в съответната страна или съответния регион и евентуалното умишлено насилие срещу цивилното население, извършено от враждуващите страни (т. 43).

В решение от 28 юни 2011 г. ЕСПЧ е посочил като критерии при преценка на общата ситуация в дадена страна по произход дали страните в конфликта наемат методи и тактики на водене на война, които увеличават риска от цивилни жертви или директно са насочени към цивилни; дали използването на такива методи и/или тактики е било широко разпространено сред страните в конфликта; дали боевете са били локализирани или широко разпространени; броя на цивилните, убити, ранени и разселени в резултат на боевете. Тези критерии не трябва да се разглеждат като изчерпателен списък, който да се прилага във всички бъдещи случаи. Т.е. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила в специалната хипотеза на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение характеристики; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за

субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Както бе посочено и по-горе, понастоящем е настъпила съществена промяна в ситуацията в И., относима към приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, както и във връзка с приложението на критериите за ситуация на въоръжен конфликт, дадени в Решението на Съда на ЕС от 17 февруари 2009г. по дело С-465/07 и относно преценката дали са налице „тежки и лични заплахи срещу живота и личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен конфликт“. На основание чл. 46, пар. 3 от Директива 2013/32, съдът съобрази, че обстановката в И. след постановяване на оспореното решение е коренно променена. От представените от пълномощника на жалбоподателя писмени доказателства се установява, че след постановяване на обжалваното решение е налице съществена промяна в обществено-политическото положение в Ислямска Република И..

Съгласно справка за актуалната ситуация на човешките права в И. в края на 2025 г. и началото на 2026 г., изготвена от „Център за правна помощ – глас в Б.“ и Резолюция на Европейския парламент от 22.01.2026 г. (2026/2565(RSP)) ситуацията в страната остава напрегната и се характеризира с противоречиви доклади относно броя на жертвите от протестите през месец януари 2026 г., тъй като режимът налага цензура чрез прекъсване на интернет и телефонните комуникации, което прави изключително трудно документирането на истинския мащаб на насилието срещу мирни протестиращи, защитници на човешките права и уязвими групи. Независимо от липсата на точна статистика на жертвите, в посочената по-горе Резолюция на Европейския парламент се приема, че иранските сили за сигурност са извършили „брутални репресии“ срещу протестиращите в И. и тези действия представляват „сериозни нарушения на международното право в областта на правата на човека“. В същата резолюция се отбелязва също така, че „Иранските органи публично заплашиха да продължат да потушават протестите и строго да наказват участниците в тях“, т.е. не се установява прекратяване на цикъла на насилие.

Едновременно с това, ноторно известен факт е, че, считано от 28.02.2026 г., е налице започнал военен конфликт между И., от една страна, и САЩ и И., от друга, като на територията на И. се осъществяват военни действия, довели до разрушения и човешки жертви – например статия на сайта на Българска телеграфна агенция от 28.02.2026 г. със заглавие: САЩ и И. предприеха мащабна атака срещу И.; Ислямската република нанесе ответни удари на електронен адрес <https://www.bta.bg/bg/news/world/1074421-sasht-i-izrael-predprieha-mashtabna-ataka-sreshtu-iran-islyamskata-republika-na>; статия от 13.03.2026 г. със заглавие: „ООН заяви, че 22 000 цивилни сгради са били поразени в И. от началото на конфликта“ на електронен адрес <https://www.bta.bg/bg/news/world/1083266-oon-zayavi-che-22-000-tsivilni-sgradi-sa-bili-porazeni-v-iran-ot-nachaloto-na-k>. Още с първите атаки на 28.02.2026г. е убит иранският лидер аятолах А. Х., както и други лица на висши постове в управлението на И..

Няма сигурност за посоката на развитие на ситуацията в И., респективно за скорошно прекратяване на конфликта. Невъзможно е да се събере адекватна и потвърдена информация за ситуацията в И., налице са противоречиви съобщения - например, че кюрдски бойци от групировки, намиращи се на границата на И., навлизат в И., както и съобщения в обратен смисъл. Съществената промяна в обществено-политическото положение в страната на произход налага нова проверка и обсъждане на обстоятелствата, относими към търсената закрила по 9 от ЗУБ. Предвид изложеното за съществената промяна в ситуацията в И., съдът намира, че следва да

постанови отмяна на оспореното решение в частта за постановления отказ по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне, в това число в зависимост от развитието на конфликта да прецени дали несигурната ситуация ще има временен характер и да спре производството. В чл. 31, пар. 4 от Директива 2013/32/ЕС е предвидена възможност за спиране на производството по разглеждане на молбата при несигурна ситуация и с временен характер, като периодично се извършват прегледи на положението в посочената страна на произход най-малко всеки шест месеца; информират в разумен срок съответните кандидати относно мотивите за отлагането и Комисията. Касае се за административната фаза на разглеждане на молбата за международна зарила. Съдът няма правно основание да спре производството във връзка със ситуацията в страната по произход на оспорващия нито по националното право, нито по Директива 2013/32/ЕС.

По изложените съображения е дължима отмяна на оспореното решение в частта на отказа за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ като незаконосъобразно, като на основание чл. 173, ал. 2 от АПК делото като преписка следва се изпрати на ответника за ново разглеждане и произнасяне по молбата на оспорващия в частта за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ при съобразяване с дадените указания по приложението на закона и с оглед актуалната информация относно страната на произход на кандидата.

Водим от горното Административен съд София-град, Трето отделение, 16 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Т. ЛНЧ [ЕГН], гражданин на И., [дата на раждане], подадена чрез адв. Д. Р., съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 2, офис 226, Ф. „Център за правна помощ – Глас в Б.“, срещу Решение № 5290/28.10.2025 г., издадено от Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, в частта, с която е отхвърлена молбата на Д. Т. за предоставяне на статут на бежанец.

ОТМЕНЯ Решение № 5290/28.10.2025 г., издадено от Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, в частта, с която е отказано предоставяне на хуманитарен статут на Д. Т..

ИЗПРАЩА делото като преписка на компетентния орган на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет за ново разглеждане и произнасяне по молбата на Д. Т. за предоставяне на международна закрила до Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет с вх. № ПМЗ-ВР-2302 от 11.08.2025 г. в Регистрационно - приемателен център - [населено място] (РПЦ - [населено място]) в частта ѝ на поисканото предоставяне на хуманитарен статут, при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховен административен съд на Република Б..

Съдия: